Візниче подвір'я й посталий з глибин
Хмурний і злочинний у приступках Тауер,
І лункість підків, і застуджений дзвін
Вестмінстера — брили, що вгорнута в траур.

І тіснява вулиць; і стіни, як хміль,
Що вільгість збирають у тлустих колодах,
Понурих, мов кіптява, хижих, мов цвіль,
Ходою нерівних, як Лондон, холодних.

Забарно, спіралями, падає сніг,
Уже замикали, коли він, одутлий,
Немов начеревник, не чуючи ніг,
Валити пішов пустирі нерозбудні.

Віконце — фіалкове зерня слюди
Та обід свинцевий.— "А все від погоди.
А втім... Ну, а втім, поспимо на свободі.
А втім же — на діжку! Цирульник, води!"

І, голячись, реготом рот обпіка —
Тоді, як гультяй після учти товкмачить
Всю ніч крізь приростий мундштук чубука
Убивчі дурниці.
В Шекспіра, одначе,
До жартів зникає охота. Сонет,
Який написався задовго до ранку
За дальнім столом, де прокислий ранет
Пірнав, обійнявшись з клешнею омара,
Сонет йому каже:
"Так, я визнаю
Всі здібності ваші, та, генію й майстре,
Як вам, чи здається й тому, на краю
Барила, з мармизою в милі, що мастю

Я в блискавку весь, тобто вищий по касті,
Ніж люди,— коротше, що я обдаю
Вогнем, як на нюх мій, смердючий ваш кнастер?

Пробачте, мій отче, за мій скептицизм
Синівський: мілорде, але ж — у корчмі ви.
Хто ж я в цьому колі? Що крильця оці
У морі темноти? Мені б широчіні!

Цьому прочитайте. Мілорде, ану ж!
В ім'я усіх гільдій та біллів! П'ять ярдів —
І з ним ви в більярдній, і там — не збагну,
Хіба це не успіх — визнання в більярдній?"

— Йому? Ти збісився? — і кличе слугу,
Нервує, тростиною грає, гордливий.
Рахує: півпінти, французький рагу —
І в двері, серветкою кинувши в привид.

1919